בטלים במציאות ממש כמארז"ל שעל כל דיבור פרחה נשמתן כו' אלא שהחזירה הקב"ה להן בטל שעתיד להחיות בו את המתים והוא טל תורה שנקרא עוז כמארז"ל כל העוסק בתורה טל תורה מחייהו כו' רק שאח"כ גרם החטא ונתגשמו הם והעולם עד עת קץ הימין שאז יזדכך גשמיות הגוף והעולם ויוכלו לקבל גילוי אור ה' שיאיר לישראל ע"י התורה שנקר' עוז ומיתרון ההארה לישראל יגיה חשך האומות גם כן כדכתיב והלכו גוים לאורך וגו' וכתיב בית יעקב לכו ונלכה באור ה' וכתיב וגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו וגו' וכתיב לבוא בנקרת הצורים ובמעיפי הסלעי' מפני פחד ה' והדר גאונו וגו' וכמ"ש והופע בהדר גאון עוזך על כל יושבי תבל ארצך וגו':

פרק לז והנה תכלית השלימות הזה של ימות המשיח ותחית המתים שהוא גילוי אור א"ס ב"ה בעו"הז הגשמי תלוי במעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות כי הגורם שכר המצוה היא המצוה בעצמה כי בעשייתה ממשיך האדם גילוי אור א"ס ב"ה מלמעלה למטה להתלבש בגשמיות עוה"ז בדבר שהיה תחלה תחת ממשלת קליפת נוגה ומקבל חיותה ממנה שהם כל דברים הטהורים ומותרי' שנעשית בהם המצוה מעשיית כגון קלף התפילין ומזוזה וספר תורה וכמאמר רז"ל לא הוכשר למלאכת שמים אלא מהורים ומותרים בפיך. וכן אתרוג שאינו ערלה * ומעות הצדקה שאינן גזל וכיוצא בהם ועבשיו שמקיים

הגהה
(שהערלה היא משלש קליפות השמאות לגמרי שאין להם עליה לעולם

שמקיים בהם מצות ה' ורצונו הרי החיות שבהם עולה ומתבטל ונכלל באור א"ס ב"ה שהוא רצונו ית' המלובש בהם מאחר שאין שם בחי' הסתר פנים כלל להסתיר אורו ית' וכן כח נפש החיונית הבהמית שבאברי גוף האדם המקיים המצוה הוא מתלבש ג"כ בעשיה זו ועולה מהקליפה ונכלל בקדושת המצוה שהיא רצונו ית' ובטל באור א"ס ב"ה וגם במצות תלמוד תורה וק"ש ותפלה וכיוצא בהן אף שאינן בעשיה גשמית ממש שתתת ממשלת קליפת נוגה מ"מ הא קיימא לן דהדהור לאו כדבור דמי ואינו יוצא ידי חובתו עד שיוציא בשפתיו וקיימא לן דעקימת שפתיו הוי מעשה כי אי אפשר לנפש האלהית לבטא בשפתיים ופה ולשון ושניים הגשמיים כי אם ע"י נפש החיונית הבהמית המלובשת באברי הגוף ממש וכל מה שמדבר בכח גדול יותר הוא מכניס ומלביש יותר כחות מנפש החיונית בדיבורים אלו וז"ש הכתוב כל עצמותי תאמרנה וגו' וז"ש רז"ל אם עדוכה בכל רמ"ח איברים משתמרת ואם לאו אינה משתמרת כי השכחה היא מקליפת הגוף ונפש החיונית הבהמית שהן מקליפת נוגה הנכללת לפעמים בקדושה והיינו כשמתיש כחן ומכנים כל כחן בקדושת התורה או התפלה:

(לעולם כס"ש בע"ח וכן כל מצוה הבאה בעבירה ח"ו)

זאת ועוד אחרת שכח נפש החיונית המתלבשת באותיות הדבור בה"ת או תפלה וכיוצא בהן או מצות מעשיות הרי כל גידולו וחיותו מהדם שהוא מקליפת נוגה ממש שהן כל אוכלין ומשקין שאכל

ושתה

ושתה ונעשו דם שהיו תחת ממשלתה וינקו חיותם
ממנה ועתה היא מתהפכת מרע לטוב ונכללת בקדוש'
ע"י כח נפש החיונית הגדל ממנה שנתלבש באותיות
אלו או בעשיה זו אשר הן הן פנימיות רצונו ית' בלי
שום הסתר פנים וחיותן נכלל ג"כ באור א"ס ב"ה שהוא
רצונו ית' ובחיותן נכלל ועולה ג"כ כח נפש החיונית
וע"י זה תעלה ג"כ כללות קליפת נוגה שהיא כללות
החיות של עו"הז הנשמי והחומרי כאשר כל הנשמה
ונפש האלהית שבכל ישראל המתחלקת בפרטות
לששים רבוא תקיים כל נפש פרטית כל תרי"ג מצות
התורה שס"ה ל"ת להפריד שס"ה גידים של דם נפש
החיונית שבגוף שלא יינקו ויקבלו חיות בעבירה זו
מאחת משלש קליפות הטמאות לגמרי שמהן נשפעים
שס"ה לא תעשה דאוריית' וענפיהן שהן מדרבנן ושוב
לא תוכל נפש החיונית לעלות אל ה' אם נטמאה
בטומאת השלש קליפות הטמאות שאין להן עליה
לעולם כ"א ביטול והעברה לגמרי כמ"ש ואת רוח
הטומאה אעביר מן הארץ ורמ"ח מצות עשה להמשיך
אור א"ס ב"ה למטה להעלות לו ולקשר ולייחד בו
כללות הנפש החיונית שברמ"ח אברי הגוף ביחוד גמור
להיות לאחדים ממש כמו שעלה ברצונו ית' להיות לו
דירה בתחתונים והם לו למרכבה כמו האבות. ומאחר
שכללות נפש החיונית שבכללות ישראל תהיה מרכבה
קדושה לה' אז גם כללות החיות של עו"הז שהיא
קליפת נוגה עכשיו תצא אז מטומאת' וחלאתה ותעלה
לקדושה להיות מרכבה לה' בהתגלות כבודו וראו כל
בשר יחדיו ויופיע עליהם בהדר גאון עוז וימלא כבוד

ה' את כל הארץ וישראל ידאו עין בעין כבמתן תורה
דכתיב אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלהים אין עוד
מלבדו ועל ידי זה יתבלעו ויתבטלו לגמרי כל השלש
קליפות הטמאות כי יניקתן וחיותן מהקדושה עכשיו
היא ע"י קליפת נוגה המסתעפת ביניהן ונמצא כי כל
תכלית של ימות המשיח ותחיית המתים שהוא גילוי
כבודו ואלהותו ית' ולהעביר רוח הטומאה מן הארץ
תלוי בהמשכת אלהותו ואור א"ס ב"ה לנפש החיונית
שבכללות ישראל בכל רמ"ח אבריה ע"י קיומה כל
רמ"ח מצות עשה ולהעביר רוח הטומאה ממנה
בשמירת כל שס"ה מצות ל"ת שלא יינקו ממנה שס"ה
גידיה כי כללות ישראל שהם ששים רבוא נשמות
פרטיות הם כללות החיות של כללות העולם כי
בשבילם נברא וכל פרט מהם הוא כולל ושייך לו
החיות של חלק אחד מששים רבוא מכללות העולם
התלוי בנפשו החיונית להעלותו לה' בעלייתה דהיינו
במה שמשתמש מעו"הז לצורך גופו ונפשו החיונית
לעבודת ה' כגון אכילה ושתיה וחמימים ודירה וכל כלי
תשמישו אלא ששים רבוא נשמות פרטיות אלו הן
שרשי וכל שרש מתחלק לששים רבוא ניצוצות שכל
ניצוץ הוא נשמה אחת וכן בנפש ורוח בכל עולם
מארבע עולמות אצילו' בריאה יצירה עשיה וכל ניצוץ
לא ירד לעו"הז אף שהוא ירידה גדולה ובחי' גלות
ממש כי גם שהוה צדיק גמור עובד ה' ביראה ואהבה
רבה בתענוגים לא יגיע למעלות דביקותו בה' בדחילו
ורחימו בטרם ירידתו לעו"הז החמרי לא מינה ולא
מקצתה ואין ערך ודמיון ביניהם כלל כנודע לכל משכיל

שהגוף אינו יכול לסבול כו' אלא ירידתו לעולם הזה להתלבש בגוף ונפש החיונית הוא כדי לתקנם בלבד ולהפרידם מהרע של שלש קליפות הטמאות על ידי שמירת שס"ה לא תעשה וענפיהן ולהעלות נפש החיונית עם חלקה השייך לה מכללות עו"הז ולקשרם ולייחדם באור א"ס ב"ה אשר ימשיך בהם ע"י קיומ כל רמ"ח מצות עשה בנפש החיוני' שהיא היא המקיימ' כל מצות מעשיות כנ"ל וכמ"ש [בע"ח שער כ"ו] כי הנשמה עצמה אינה צריכה תיקון כלל כו' ולא הוצרכה להתלבש בעו"הז וכו' רק להמשיך אור לתקנם כו' והוא ממש דוגמת סוד גלות השכינה לברר ניצוצין וכו'. ובזה יובן מה שהפליגו רז"ל במאד מאד במעלת הצדקה ואמרו ששקולה כנגד כל המצות ובכל תלמוד ירושלמי היא נק' בשם מצוה סתם כי כך היה הרגל הלשון לקרוא צדקה בשם מצוה סתם מפני שהיא עיקר המצות מעשיות ועולה על כולנה שכולן הן רק להעלות נפש החיונית לה' שהיא היא המקיימת אותן ומתלבשת בהן ליכלל באור א"ס ב"ה המלובש בהן ואין לך מצוה שנפש החיונית מתלבשת בה כל כך כבמצות הצדקה שבכל המצות אין מתלבש בהן רק כח א' מנפש החיונית בשעת מעשה המצוה לבד אבל בצדקה שאדם נותן מיגיע כפיו הרי כל כח נפשו החיונית מלובש בעשיית מלאכתו או עסק אחר שנשתבר בו מעות אלו וכשנותנן לצדקה הרי כל נפשו החיונית עולה לה' וגם מי שאינו נהנה מיגיעו מ"מ הואיל ובמעות אלו היה יכול לקנות חי נפשו החיונית הרי נותן חי נפשו לה'. ולכן אמרו רז"ל שמקרבת את הגאולה

הגאולה לפי שבצדק' אחת מעלה הרבה מנפש החיונית
מה שלא היה יכול להעלות ממנה כל כך כחות ובח'
בכמה מצות מעשיות אחרות. ומ"ש רז"ל שת"ת כנגד
כולם היינו מפני שת"ת היא בדבור ומחשבה שהם
לבושים הפנימי' של נפש החיונית וגם מהותן ועצמותן
של בח' חב"ד מקליפת נוגה שבנפש החיונית נכללות
בקדושה ממש כשעוסק בתורה בעיון ושכל ואף
שמהותן ועצמותן של המדות חג"ת כו' לא יכלו להם
הבינונים להפכם לקדושה היינו משום שהרע חזק
יותר במדות מבחב"ד מפני יניקתן שם מהקדושה יותר
כידוע לי"ח: זאת ועוד אחרת והיא העולה על כולנה
במעלת עסק ת"ת על כל המצו' ע"פ מ"ש לעיל בשם
התיקוני' דרמ"ח פיקודין הן רמ"ח אברי' דמלכא וכמו
באדם התחתון ד"מ אין ערוך ודמיון כלל בין החיות
שברמ"ח איבריו לגבי החיות שבמוחין שהוא השכל
המתחלק לג' בחי' חב"ד ככה ממש ד"מ להבדיל
ברבבות הבדלות לאין קץ בהארת אור א"ס ב"ה
המתלבשות במצות מעשיות לגבי הארת אור א"ס
שבבחי' חב"ד שבחכמת התורה איש איש כפי שכלו
והשגתו. ואף שאינו משיג אלא בגשמיות הרי התורה
נמשלה למים שיורדים ממקום גבוה כו' כמ"ש לעיל
ואעפ"כ ארז"ל לא המדרש עיקר אלא המעשה והיום
לעשותם כתיב ומבטלין ת"ת לקיום מצוה מעשיית
כשא"א לעשותה ע"י אחרים משום כי זה כל האדם
ותכלית בריאתו וירידתו לעו"הז להיות לו ית' דירה
בתחתונים דוקא לאהפכא חשוכא לנהורא וימלא
כבוד ה' את כל הארץ הגשמית דייקא וראו כל בשר

יחדיו

יחדיו כנ"ל משא"כ כשאפשר לעשותה ע"י אחרים אין מבטלין ת"ת אף שכל התורה אינה אלא פירוש המצות מעשיות והיינו משום שהיא בחי' חב"ד של א"ס ב"ה ובעסק בה ממשיך עליו אור א"ס ב"ה ביתר שאת והארה גדולה לאין קץ מהארה והמשכה ע"י פקודין שהן אברי' דמלכא וז"ש רב ששת חדאי נפשאי לך קראי לך תנאי כמ"ש במ"א באריכות: והנה המשכה והארה זו שהאדם ממשיך ומאיר מהארת אור א"ס ב"ה על נפשו ועל נפשות כל ישראל היא השכינ' כנסת ישראל מקור כל נשמות ישראל כמ"ש לקמן ע"י עסק התורה נקראת בלשון קריאה קורא בתורה פי' שע"י עסק התורה קורא להקב"ה לבוא אליו כביכול כאדם הקורא לחבירו שיבא אליו וכבן קטן הקורא לאביו לבא אליו להיות עמו בצוות' חדא ולא ליפרד ממנו ולישאר יחידי חז"ו וז"ש קיוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת ואין אמת אלא תורה דהיינו שקורא להקב"ה ע"י התורה דוקא לאפוקי מי שקורא אותו שלא על ידי עסק התורה אלא צועק כך אבא אבא וכמו שקובל עליו הנביא ואין קורא בשמך כו' וכמ"ש במ"א. ומזה יתבונן המשכיל להמשיך עליו יראה גדולה בשעת עסק התורה כמש"ל [פ' כ"ג]: